

- 1) Ἀτελής, ἐλαττωματικός: Ἀτελο παιδί. Ἀτελή σκέψι.
- 2) Ἡμιτελής: Ἀτελή δουλειά - ζωγραφιά.

ἄτελος ἐπίθ. (II) πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. τέλος.

Ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελεύτητος: Ἀτελος ἀνήφορος - δρόμος κττ. Ἀτελή ζωή. Ἀτελή φλυαρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄ-τελείωτος 2.

ἀτελώνιστα ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτελώνιστος.

Χωρὶς καταβολὴν τελωνειακοῦ δασμοῦ: Πέρασε ἀτελώνιστα τὸ πρᾶμα.

ἀτελώνιστος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τελώνιστος < τε-λωνίζω.

Ὁ μὴ τελωνισθεὶς, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τελωνειακὸν φόρον: Καφὲς ἀτελώνιστος. Ζάχαρι ἀτελώνιστη. || Φρ. Ἐφαγε κουτόχορτο ἀτελώνιστο (εἶναι πολὺ κουτός. Συνών. φρ. ἔφαγε τὸ κουτόχορτο ἀφορολόγητο).

ἀτέντωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀτέντουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τέντωτος < τεν-τώνω.

Ὁ μὴ τεντωθεὶς, χαλαρός ἐνθ' ἄν.: Σκοινὶ ἀτέντωτο.

***ἀτεπούριστος** ἐπίθ. ἀτεπούριγος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τεπούριστος < τεπούρίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς μετέπουρ', ἤτοι ἀβαθῆ δίσκον μετὸν ὅποιον δι' ἀναρρίψεως καθαρίζεται ὁ σῖτος ἀπὸ τοὺς μικροὺς λίθους, ἐπὶ σίτου: Ἀτεπούριγα κοκκία.

ἄτεχνα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτεχνος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀτέχνως, ἀκόμψως, χονδροειδῶς: Τὸ σκέδιο - τὸ κέντημα - τὸ σπῖτι εἶναι καμωμένο ἄτεχνα.

ἄτεχνος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) ἄτεχνους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτεχνος.

1) Ὁ ἄνευ τέχνης κατεσκευασμένος, ἄκομψος σύννηθ.: Ἀτεχνος λόγος. Ἀτεχνο ἐπιπλο - ἐργόχειρο - κέντημα - σκέδιο.

2) Ὁ ἐν τῇ τέχνῃ του ἀπειρος, ἀνεπιτηδεύς, ἀμαθής Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ. Ἀντίθ. τεχνίτης. 3) Ὁ μὴ ἐκμαθὼν τέχνην τινά, ὁ ἄνευ ἐπιτηδεύματος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.): Πῶς νὰ ζήσῃ ἄτεχνος ἄνθρωπος; σύννηθ.

ἄτζαβα μόρ. ἐρωτηματικὸν Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτζαβὰ Μακεδ. (Νάουσ.) ἄτζαβα Κρήτ. Κύθη. ἄτσαβα Μῆλ. ἄτζεβα Κρήτ. ἄτζουδα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἄτζιδα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτζαπα Ἰμβρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄτζάπα Πόντ. (Τραπ.) ἄτζαπα Κύθηρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. Σέρφ. Τῆν. ἄτσαπα Κύπρ. Μεγίστ. ἄτζεπα Κρήτ. ἄζαπα Ἰκαρ. Νίσυρ. ἄκμαπα Κύπρ. ἄτζαπας Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτζάπας Πόντ. (Σάντ.) ἄτζάπ'σα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄτζεπας Ἄνδρ. (Κόρθ.) ἄτσεπας Κύπρ. ἄτζαπας Κύπρ. ἄτζαβας Κρήτ. ἄτζεπας Κρήτ. ἄτσεπας Κύπρ. ἄτζεβας Δ.Κρήτ. ἄτζέβας Κρήτ. (Σφακ.) ἄτζιβας Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτ'απας Κύπρ. ἄτζαπας Κύπρ. Χίος ἄτσαπας Κύπρ. (Λεμεσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *asaba*.

Ἄραγε, τάχα ἐνθ' ἄν.: Ἀτζαβα θὰ ἔρθῃ ὁ ἀδερφός μου; Σηλυβρ. Γιατί ἄτζεπας τὸ 'καμες; Κόρθ. Ἀτσαπα γιατί; Μεγίστ. Ἀτζάπα ἀληθινὰ λέει; Τραπ. Ἀτζιδα γιατί μᾶς κά-νεις τοὺς βαρὺ; Κομοτ. Ἀρτη θέλει ἄτζαπα τὸ βράδυ; Νίσυρ. Ἀτζαπα ἔβρεξε 'ς τὸ χωριό; Κύθηρ.

ἄτζαμήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄτζαμήδικη σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἄτζαμήδικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἄτζαμῆς.

Ἀτεχνος: Ἀτζαμήδικη δουλειά. Ἀτζαμήδικο παίξιμο - ράψιμο κττ. σύννηθ.

ἄτζαμῆς ἐπίθ. κοιν. ἄτζαμῆς Θράκ. Ἰμβρ. Κύπρ. Πελοπ. (Βασαρ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἄτζαμῆς Πόντ. ἄτσαμῆς Ὑδρ. ἄζαμῆς Νίσυρ. ἄτζαμους Μακεδ. Θηλ. ἄτζαμήδισσα κοιν. ἄτζαμῆσσα Πόντ. ἄτζαμη Μακεδ. Οὐδ. ἄτζαμου Μακεδ. ἄτζαμήδικο κοιν. ἄτζαμήδ'κον βόρ. ἰδιώμ. ἄτζαμήδικον Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *acemi*.

Ἀπειρος, ἀδαής, ἀδέξιος ἐνθ' ἄν.: Ἀτζαμῆς μαραγκὸς - παπουτῆς - χιτίτης κττ. Ἀτζαμῆς 'ς τὴ δουλειά του - 'ς τὸ παιχνίδι - 'ς τὸ τάβλι κττ. Ἀτζαμίδικο παιδί. Ἀτζαμίδισσα γυναῖκα. || Παροιμ. Ἀτζαμῆς παππᾶς μακρὸν τὸ χερουβικὸ (ὁ πρωτόπειρος χρονοτριβεῖ) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Ἀτζαμῆς κι ὁ παλαλὸν ἔναν εἶν' (ὁ ἀδέξιος καὶ ὁ τρελλὸς εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα) Χαλδ. || Ἄσμ.

Εἴμ' ἄτζαμῆς 'ς τοὺς φίλημα, κινούργιους 'ς τὴν ἀγάπη

Ἡπ.

Μικρὸ 'μουν κι ἄτζαμήδικον κ' ἰκίνησα νὰ πάου Καστορ.

Ἡ μούλα ἦταν ἄτζαμη κι πάτησιν ἱπάνου

Μακεδ. Συνών. ἀδέξιος (I) 2, ἀποδέξιος. Πβ. ἄ-τζαμήδικος.

ἄτζαμιλίκι τό, ἄτζαμιλ-λίχ-κιν Κύπρ. ἄτσαμιλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄτζαμ'λίκι σύννηθ. ἄτζαμ'λίξ' Θράκ. (Μά-δυτ.) ἄτζαμ'λίξ' Ἰμβρ. ἄτζαμπλίξ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄτζα-μιλούχ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *acemilik*.

Ἀπειρία, ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδεύς ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἄτζαμι-λίκι τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ σὲ πολλὰ λάθη σύννηθ. Ἀτζαμιλίκι σου ἦτανε νὰ τῆς τὸ μολογήσῃς Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Τ' ἄτζα-μιλίκι ὁ μάστορης φορτώνει 'ς τοὺς καλφᾶδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄτζαμωσύνη.

ἄτζαμωσύνη ἡ, σύννηθ. ἄτζαμωσύν' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτζαμῆς.

Ἀπειρία, ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδεύς ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἄτζα-μωσύνη τοῦ γιαιτροῦ - τοῦ δικηγόρου - τοῦ μαραγκοῦ κττ. Ἀπὸ τὴν ἄτζαμωσύνη του ἔσπασε τὸ βάζο. Ἡ ἄτζαμωσύνη τὸν ἔκανε νὰ ζημιωθῇ πολλὰ. Μοῦ χάλασε τὴ δουλειά με τοῖς ἄτζαμω-σύνες του σύννηθ. Συνών. ἀμαντωσιὰ, ἄτζαμιλίκι.

Ἀτζέμικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀτζέμης.

Περσικός: Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀτζέμικο πιλάφι πολλαχ. Πάπλωμα Ἀτζέμικο Ἀθῆν.

ἄτζεμοπίλαφο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀτζέμης καὶ τοῦ οὐσ. πιλάφι.

Πιλάφι παρασκευαζόμενον κατὰ τρόπον Περσικόν.

ἄτζουπᾶς ὁ, Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. ἄτσουπᾶς Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Μ'Εγ-κυκλ. Δημητρ. ἄτζουμπᾶς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἄτσουμπᾶς Αἴγιν. ἄτζιπᾶς Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἄτσιπᾶς Λεξ. Δημητρ. ἄτζιμπᾶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.



Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀτζίπας, παρ' ὃ καὶ ἀτζουπās (μαῦρος ἔφιππος στρατιώτης). Βλ. ESophocles Greek lexicon. ἐν λ. ἀτζυπās. Πβ. ΣΞανθοῦδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 94 κξξ.

1) Κακοποιὸς δαίμων ἐμφανιζόμενος τὴν νύκτα ὡς ὄνος ἢ ἄλλο ζῷον ἢ ὡς πανύψηλος ἄνθρωπος Κρήτ. Συνών. ἀνασκελās, καταχανās. Ἡ σημ. καὶ ἐν Σολωμονικῇ 57α «ὀρκίζω πᾶν στοιχεῖον ὀνομαζόμενον ἀτζουπāδες καὶ βαριχνᾶν καὶ γιλλοῦδες». 2) Δαίμων, διάβολος, σατανās Κύπρ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Τοῦτες ἐν' δουλειῇ τοὺς ἀτζουπāδες τθαὶ τοὺς σατανāδες (δουλειῇ τῶν ἀτζουπāδων καὶ τῶν σατανāδων) Κύπρ. Νὰ σὲ πάρουν οἱ ἀτζουπāδες τθαὶ νὰ σὲ κατακόψουν! (ἀρὰ) αὐτόθ. Ἐπῆραν το οἱ ἀτζουπāδες αὐτόθ. Συνών. ἀναθεματισμένος, (ιδ. ἀναθεματίζω), ἀναθεμάτος 1, διάβολος, πειρασμός. 3) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἄτακτος, ζωηρός Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.: Κάτσε ἡσυχά, βρὲ ἀτζουπā! Κύπρ. Εἶντα ἀτζουπās ἐν' τοῦν' τὸ παιὶν! αὐτόθ. 4) Δύσμορφος, εἰδεχθῆς, ἰδίᾳ διὰ μελανότητα τοῦ προσώπου Κύπρ.: Εἶντα πέτ-τιν ἄδρωπον! ἐν' τέλ-λεια ἀτζουπās! (εἶντα πέτ-τιν = τί λογιῆς). 5) Εἶδος ἀράχνης Αἰγίν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀτσιπās καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν. Κάρι. Κρήτ. Σκυρ. Ἀτσιουπāδες Κεφαλλ.

ἀτηγάνιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀτηγάν'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀτ'γάν'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀτηγάνιγος ἐνιαχ. ἀτηγάνητος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. τηγανιστός, δι' ὃ ιδ. τηγανητός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ τηγανισθεὶς, ἐπὶ ἐδεσμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτηγάνιστες πατάτες. Ἀτηγάνιστο κρέας - ψάρι κττ. κοιν. || Παροιμ. Ὁ σκύλλος τηγανητά, ὁ γάττος ἀτηγάνητα (ἐνν. ψάρια. Ἐπὶ τῶν εὐχερῶς συμβιβαζομένων μὲ τὰς περιστάσεις) Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηγανισθῇ, ἀκατάλληλος διὰ τηγάνισμα σύννηθ.: Τέτοιο ἄπαχο κρέας εἶναι ἀτηγάνιστο.

ἀτημελειοῦμαι Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτημελῶ.

Παραμελῶ τὸν ἑαυτόν μου: Αὐτὸς ἀτημελεῖται καὶ γὰρ αὐτὸ δὲν προκόφτει.

ἀτήραχτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. ἀτήρατα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀτήραχτος.

1) Χωρὶς προσοχήν, ἀπρόσεκτα Μακεδ. Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀπρόσεχτα. 2) Χωρὶς ἐπίβλεψιν, χωρὶς προστασίαν Λεξ. Δημητρ.

ἀτήραχτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀτήραγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μαζαίικ. Σαραντάπ. Τρίκκ. Φεν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀτήραος Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *τήραχτος < τη-ράζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν εἶδε, δὲν ἐπεθεώρησέ τις πολλαχ.: Λογαριασμός ἀτήραχτος Λεξ. Δημητρ. Τό 'χω ἀτήραγο τὸ ψωμί, γὰρ τήραξέ το Κορινθ. Φεν. Συνών. ἀτήρητος 1. β) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀτήρητος 1 β. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἐπίβλεψιν, ἀνεπιτήρητος σύννηθ.: Μὴν ἀφίνης τοὺς ἐργάτες ἀτήραχτους, γιὰτὶ δὲ θὰ σοῦ κάνουν δουλειά. Ἀφησες τὸ παιδί ἀτήραγο κ' ἔπεσε. 3) Ὁ στερούμενος προστάτου ἢ οἰκογενειακῆς περιθάλψεως σύννηθ.: Ὁρφανὰ ἀτήραχτα σύννηθ. Ἀφησες τὴν οἰκογένειά του ἀτήραγη Λεξ. Δημητρ.

Παιδάκια ἀτήραγα Σαραντάπ. 4) Ὁ μὴ τυχὼν τῶν προσηκουσῶν, περιποιήσεων ἰδίως ἐπὶ ἀσθενοῦς Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.): Πέθανε ἀτήραγος. Ἀτήραγος πάει. Συνών. ἀγύρευτος 4, ἀκοίταχτος 1, ἀτήρητος 2.

ἀτήρητος ἐπίθ. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Καστρ.) ἀτέρετος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτήρητος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν εἶδέ τις, ἀπαρατήρητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. ἀτήραχτος 1. β) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, νὰ ἀτενίσῃ Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Καστρ.): Ἄσμ.

Τὸν ἥλιο τὸν ἀτήρητο πῶς νὰν τὸν κατεβάσω;

Καστρ.

Ποῦ 'ναι νεράιδα ἀτήρητη, βαρεὰ ξαγορασμένη

Τζουμέρκ. Συνών. ἀτήραχτος 1 β. 2) Ὁ ἄνευ ἐπιβλέψεως, ἀπεριποίητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐφῆκεν ἀτέρετα τὰ παιδιά 'τ'ς Τραπ. Ὁ κακῆς δύο ἡμέρας ἐπέμ'νε ἀτέρετος (κακῆς = ἀσθενῆς) Χαλδ. κ.ά. Συνών. ἀτήραχτος 4.

- **ἀτης** κατάλ. πολλαχ.

Ἡ ἀρχ. κατάλ. - ἀτης.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ὀνόματα 1) Ἐκ τοπωνυμίων δηλοῦντα τὸν κάτοικον περιφερείας τινός, οἶον: Ἀνω Ρούγα - Ἀνωρουγάτης. 2) Ἐξ οὐσιαστικῶν, οἶον: ἄσπρο γένει - ἄσπρογενειάτης.

ἄτι τό, ἄτιν Κύπρ. ἄτι κοιν. ἄτ' βόρ. ἰδιώμ. ἔθιο Καππ. νάτ-τις ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. at.

Ἴππος μέγας ἔνορχις καὶ κατάλληλος πρὸς ἵππασίαν, κέλης ἐνθ' ἄν.: Περγοῦσε καβάλλα 'ς ἐνα ἄτι. Ἀτι ἀκαβαλλί-κευτο - γοργό - καθάρειο κττ. κοιν. Μαῦρο ἔθιο Καππ. || Παροιμ. Πολλὰ ἄτια κρυβεῖ τὸ σαμάρι (ἐπὶ ἱκανῶν καὶ ἐξόχων διαβιούντων ὁσήμεως) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 259, 179. Σὲ μιά πάχνη δυὸ ἄτια δὲν κάνε (πβ. ἀρχ. Παροιμιογρ. 1, 120 (ἐκδ. Leutsch-Schneidewin) «μία λόχη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκου») Πελοπν. (Λάστ.) Κλωτσᾷν 'τ' ἄτια, ἀλλοίμονο ἀπὸ τὰ γαιδοῦρια! (ἐπὶ τοῦ ἐρίζοντος πρὸς ἰσχυροτέρους) Πελοπν. || Ποιήμ.

*Ατι ἀξετίμωτο, φλόγα, φωτιά, καθάρειο Ἀράπικο, τὸ λέν Βορεὰ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,95.

Ξέρεις τὴ βρύσι ὅπου φυλάει | τὴ νῆα μαρμαρωμένη καὶ κάθε νύχτα ἀναδρομάει | μὲ τ' ἄτι ὁ καβαλλάρης;

ΚΠασαγιάνν. ἐν Νουμᾷ 228,4.

- **ἀτικός** κατάλ. παραγωγικὴ σύννηθ.

Ἐκ τοῦ -ἀτικο οὐδ. τῆς καταλ. -ἀτης.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπίθετα ἐξ οὐσιαστικῶν, οἶον: Κυριακῇ - Κυριακάτικός.

ἄτιμα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄτιμος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀτίμως, αἰσχροῦς κοιν.: Μοῦ φέρθηκε ἄτιμα. Ἐπρόδωσε τὸ φίλο του ἄτιμα.

ἀτιμάζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἰτιμάζω Κύπρ. ἀτιμάω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ.) ἀτιμῶ Ζάκ. Θράκ. (Αὐδήμ. Μυριόφ. Σαρεκκλ.) Κρήτ. — ΔΣολωμ. 95 Μετοχ. θηλ. ἀτιμισμένη Μακεδ. (Γρεβεν.)

Τὸ ἀρχ. ἀτιμάζω.

1) Προσβάλλω τὴν τιμὴν, καταισχύνω τινὰ διὰ λόγων ἢ πράξεων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):

